

*az árulásból is csak árulás,
ahogy a rózsából is csak rózsa.*

*A jelentéktelen milliméterekből
egyszerre csak kibontakozik Isten,
de az is lehet, hogy Júdás,
ehhez már nem kell idő,
amint azt hajdan egy másik költő írta,
elhull a virág néhány nap alatt,
majd ismét meg kell tervezni a múltat,
mert az örökkévalóság is egyirányú,
soha sincs kezdete, csak vége,
pontosan addig tart minden évben,
amíg kijárunk reggelente
a hallgatag rózsabokorhoz.*

PÁL SÁNDOR ATTILA

A sirály balladája

*Az ébredés sokkal nehezebb, mint ahogyan azt
bárki gondolná. A szem csupán helyzetjelző fényszóró.
Ülni saját, már közömbössé vált, tehát érzékelhetetlen
szagodban, a besüppedő matrac szélén. Vándorlás
az üres szobákban át. Éhség nélküli evés, gépies kávé-
adagolás. A mosogatás megnyugtató tárgyiassága,
a kosz, majd a hab lefoszlása az edényekről, a tiszta,
hideg öblítővíz folyása. Áttetsző csapvíz, napi
öt-hatszori hugyozás. A Nap útja az ablakokon át.
A mosás feladattudata, az öblítőillat: a tisztaság.
Teregetés: kilépni a fénybe. A funkciótlan pakolás:
rendteremtés minden nap, holott se rend, se ren-
detlenség. Az egyedüllét vágya és haszontalansága,
majd a megkönnyebbülés, az első szavak, amikor
hazaérsz. Vagyok, mint egy természetvédők által
megmentett, néma sirály.*

A nyár balladája

*A nyári esték lecsengő biztonsága:
a locsolás. Ahogyan a homokos föld
vég nélkül képes inni, vedelni a kút-
vizet, nézed ahogy a habos, saras lé*